

'Minder, minder, minder!' De enthousiaste groep aanhangers scandeerde de leuze steeds sneller. Maart 2014, het leek een eeuw geleden. Nog steeds voelde Alec hoe zijn hart sneller begon te kloppen toen hij de tevreden reactie van Geert Wilders hoorde: 'Nou, dan gaan we dat regelen.' Vier jaar lang stilte, vier jaar lang was er niets gebeurd. De samenleving verloederde steeds verder. De politiek kwam niet verder dan domme kreten. Den Haag liet zijn eigen bevolking in de steek, nam onrechtvaardige besluiten, de politici verloren hun moreel gezag. De media hadden het voortdurend over verdraagzaamheid en verantwoordelijk zijn voor een ander. Welzijnswerktaal over onderlinge solidariteit, een normaal mens kon daar niets mee. Ethiek en moraal was voor mie-tjes. Eigen volk eerst, Nederland voor de Nederlanders.

'Verberg je mes achter een glimlach.' Hijzelf deed er tenminste wat aan. Bescheiden, maar toch. Iedere actie, elke kogel betekende eentje minder. Gewond, dood, of op de vlucht, terug naar huis. Alec telde ze dagelijks, de parasieten, de gelukszoekers, de criminelen. De vreemdelingen. Het werden er teveel.

Het hoge geschreeuw van een pauw weerklonk door het park. Het laatste oordeel. Hij stond stil, staarde over het water en wachtte tot het zover was, tot de grote wijzer op zijn polshorloge de twaalf zou raken. De pil begon te werken. Hij was helder, voelde zich alert, klaarwakker en actief.

De vorige keer dat Alec de jonge Marokkaan zag wist hij het zeker. Eentje minder. Deze. Een loverboy, aan het begin van een carrière in de Mocro-maffia. Zo'n kaal, opgeschoren hoofd, bovenop zwart stekeltjehaar. Zwart leren jack. Goed gekleed. Versace. Afgetraind. Het was de zoveelste keer dat hij hem zag in deze wijk. Nu voor de derde keer met hetzelfde meisje. Blond, een jaar of achttien. Beetje ordinair. Nono's, bereidwillige hoeren, de liefde voorbij, Alec verachtte dat soort meiden. Altijd op hetzelfde bankje, aan de rand van de vijver, in het midden van het park. Avondmensen. Zij woonde vast in de buurt, hij niet natuurlijk. Nu ging het gebeuren. Nog honderd meter. Dan was er weer een minder. De zon was net onder. Tegen negenen.

De twee zonden innig, geheel verloren in elkaar. Haar witte handen lagen losjes op zijn rug en zijn schouder. Lange, fel roodgelakte nagels.

Dertig jaar geleden had Alec ze voor het eerst gezien, soortgelijke nagels. Ze reden in een goedkope huurauto door het hete Spaanse binnenland, op weg naar Madrid. Het gezin ging naar het Prado, moeder had gezegd dat een museum goed voor hen was. Vivienne en hij waren nog te jong om te protesteren.

Policía de tráfico. Een verkeersongeluk. Een geschaarde tankwagencombinatie, onder de aanhanger de overblijfselen van een vermorzelde Morris Mini. Uit het wrak stak een te dikke, witte onderarm, een linkerhand, met felrode nagels, een lillende klauw in een verstilde kramp. Meer was er van de bejaarde bestuurster niet zichtbaar. Het beeld was hem altijd bijgebleven, het leven ingehaald door de dood.

Nog zo'n dertig meter. Het moment naderde. Alec liep over de rand van gras, links van het pad. De laatste keer dat hij hier liep maakte het grind teveel lawaai. Nu kwam het aan op kalm blijven, timing en precisie. Hij haalde het wapen uit de zak van zijn regenjas, pakte de Cobra uit zijn binnenzak en schroefde de demper op de loop. Wanneer je maar normaal deed viel het niemand op wat je aan het doen was. Nog twintig meter. Vijftien patronen, één moest genoeg zijn. De hondenriem bungelde rond zijn nek. Hij liep rustig door en mikte op de rug. In het midden moest hij raken, tussen die twee witte handen, links van de thoracale wervelkolom, de bovenste helft van de ruggengraat. Trekkerdruk.

Op het moment dat de slagpin naar voren schoot en het schot afging, deed ze haar ogen open. Voorvoelde, begreep. De kogel raakte de rugwervel van de jonge Marokkaan op het moment dat ze haar vriendje van zich af duwde. Weg, weg van de naderende dood. Ze was te laat. Alec schrok, maar aarzelde niet. Ze had zijn bleekwitte gezicht met de randloze bril gezien, ze had in haar geheugen vastgelegd wat hij geheim wilde houden. Het moest. Weer die zachte plof, nu in de borst. Daarna de derde maal, point blank, in het voorhoofd.

Het was zijn laatste piket deze maand. Na vier nachten was het welletjes. Maarten had bij zijn vaste Italiaan een bezorgpizza besteld. Hij gokte op een rustige nacht en schonk zichzelf een borrel in. Eentje moest kunnen. Hij pakte zijn iPad en downloadde de nrc. Op dat moment hoorde hij het klassieke gerinkel van zijn diensttelefoon. Bart Nelissen op de display. Dat verraste hem, het was lang geleden dat hij zijn collega van de Unit Synthetische Drugs gesproken had. Bart vertelde hem dat hij een uur geleden door de politieliaison in Parijs gebeld was. De verbindingsofficier was een jaargenoot van hem op de Academie en een goede vriend. De man was als justitieattaché gedetacheerd bij de Nederlandse ambassade. Het was zijn taak gevoelige informatie bij de Parijse collega's in te winnen en door te geven aan de Landelijke Eenheid.

'Cas herinnerde zich jouw naam uit een dossier dat vorig najaar speelde. De zaak Dantzig. Dat klopt toch?'

'Jazeker. Liquidaties, een moordservice actief binnen de Mocrromaffia. Hitters gepakt, twee spotters verdwenen, hoogste leiding onvindbaar in het buitenland.'

'Hij wilde jou persoonlijk een bericht sturen. Bang dat het anders zou verdwijnen in de berg dagjournaals voor Driebergen.'

Maarten wist dat het vaak maanden duurde voor informatie uit internationale kanalen op het bureau kwam waar het thuishoorde. Ingelicht worden door je persoonlijke netwerk was van levensbelang.

'Attent.'

'Vond ik ook, heb hem alvast bedankt uit jouw naam. Ik stuur je de mail zometeen door. Normale crypto. Gisteravond laat is in een appartement in het 5e arrondissement een jong Nederlands stel geliquideerd. Hij op slag dood, zij overleden in het ziekenhuis.' Opeens vermoedde Maarten wat er komen ging. 'Vanochtend heeft de police judiciaire daar behalve hun Franse en Nederlandse paspoorten ook ruim zevenenzestigduizend euro aan contanten gevonden.'

Maarten had Bart bedankt en voorgesteld binnenkort weer eens bij te praten, nadat de rust in het Amsterdamse was teruggekeerd. Zijn collega had cynisch gelachen en geroepen dat dat nog wel even zou duren.

'Zolang half Amsterdam coke blijft snuiven zal deze shit nooit overgaan.'

Maarten nam een slok van zijn borrel en dacht terug aan de zaak Dantzig. Hoewel ze twee van de killers van de moordservice gepakt hadden was het frustrerend dat een paar meelopers ontkomen waren. De baas van de organisatie, een topcrimineel met de bijnaam 'Mudir', runde zijn organisatie van hitmen vanuit het buitenland. Hij kocht wereldwijd liquidatieopdrachten van grote drugskartels en liet ze in diverse landen in Europa uitvoeren. Hij was ooit rijk geworden door met speedboten tonnen hasj naar Spanje te vervoeren.

De mail zou nu wel binnen zijn. Hij startte zijn desktop op, logde in en opende zijn mailprogramma. Twee minuten later had hij de sms-authenticatie afgerond en stond het bericht op zijn scherm. Twee a4'tjes, zonder bijlage. Cas Slootweg had het meest voor

de handliggende scenario van de Parijse collega's in zijn eigen woorden samengevat:

'Vrijdagavond 30 maart komen Malika Al-Issa en Rachid Khalfaoui rond 20.30 uur thuis. De dader wacht hen binnen op. Het beheer van het appartementengebouw is in handen van een vrouwelijke conciërge. Ze is slecht ter been. Vrijwel direct nadat de twee uit de lift op de eerste verdieping stappen en hun appartement betreden hoort deze vrouw meerdere schoten. Ze sluit zich in paniek op in haar portiersloge en belt het noodnummer. Na negen minuten arriveert de politie, de dader is spoorloos. Ze treffen Rachid dood aan, Malika is zwaargewond. Zij overlijdt een uur later in het ziekenhuis. Forensisch treft hulzen van 9x19mm patronen aan, vermoedelijk afkomstig uit een Glock 17.'

Maarten herkende de namen van het stel. Ze hadden vorig najaar in de zaak Dantzig een antecedentenonderzoek gedaan naar drie Marokkaanse families. Eén daarvan heette Khalfaoui. De samenvatting die hij gemaakt had stond nog in zijn computerarchief. Het jonge stel was pas getrouwd, geen kinderen. De man was in 2017 afgestudeerd aan de Hogeschool van Amsterdam, Technische Informatica. Zijn vrouw studeerde Frans aan een parttime lerarenopleiding. Een fase later in het onderzoek waren ze bij hen langs geweest om hen te horen. Tevergeefs, ze waren op stel en sprong vertrokken naar het buitenland en leken spoorloos. Tot vandaag.

Hij realiseerde zich dat er verband zou kunnen bestaan tussen de liquidaties van vorig jaar en deze dubbele moord in Parijs. Lydia zou via een rechtshulpverzoek meer te weten kunnen komen over het verloop van het onderzoek door de Franse collega's. Hij moest haar informeren, maar besloot dat uit te stellen tot morgen. Waarschijnlijk was hij de laatste in de bezorgvolgorde, de pizza was minder dan lauw. Hij at met tegenzin een paar stukken op en stond op het punt de rest van zijn maaltijd in de afvalcontainer te gooien toen opnieuw zijn diensttelefoon ging. Jelle was onderweg naar de Silodam. Zijn stem klonk energiek.

'Liquidatie, twee slachtoffers, waaronder een Marokkaanse jongen. Broersepark Amstelveen. Harre Tjalsma heeft dienst in het Operationeel Centrum vanavond. Oudgediende, die kent de procedures. Hij heeft blauw er met prio naar toe gestuurd en meteen de dienstdoende operationeel coördinator gebeld.'

Dirk Rodenburg had tijdens de zaak Dantzig een protocol ingesteld. Als het ging om liquidatiezaken die mogelijk gelieerd waren aan de Moco-maffia moesten ze als eerste Maarten of Jelle bellen.

'Met dank aan Harre. Hij heeft me verlost van een koud geworden pizza.'

Jelle lachte.

'Goed zo! Ik sta over vijf minuten voor je deur. Tot zo.'

Jelle draaide de a10 op. Het was stil op de rondweg. Maarten vertelde kort over het telefoontje van Bart. De aanhouding van de Parijse dader zou een doorbraak kunnen betekenen in het vastgelopen onderzoek naar de opdrachtgevers in de zaak Dantzig.

'Weet je al meer over wat we nú gaan aantreffen?'

'De melding kwam drie minuten voor negen binnen. Twee joggers, studentes. Geheel in paniek. Ze troffen de slachtoffers aan op een bankje dicht bij de volière, de vrouw dood, de man leefde nog. Vijf minuten later was de eerste patrouillewagen van het basisteam ter plaatse, samen met de ambulance. De man is naar het VUmc op de Amstelveenseweg gebracht.'

'Wat zei blauw?'

'Heftig, doelgericht, een wonder dat die vent nog leefde.'

'Weten ze meer over de slachtoffers?'

'Jonge vrouw, rond de twintig. Man idem.'

Jelle draaide om 21.40 uur de ingang van het park aan de Molenvweg op. Een jonge aspirant zag hen aankomen en stapte uit. Hij had zijn surveillanceauto half op het pad gezet. Jelle deed het raampje omlaag en zwaaide met zijn pasje.

'Hallo, recherche Kabelweg.'

'Goeienavond, basisteam C-drie, Bureau Gerard Doulaan. Links aanhouden, het wandelpad blijven volgen tot je aan de linkerkant een volière ziet. Daar staat een collega.' De jonge agent stapte weer in en reed langzaam achter hen aan.

De volière was de grootste die Maarten ooit gezien had. Langs het gravelpad was de zes meter hoge gazen kooi zeker vijftien meter lang. Achterin een overdekt nachtverblijf met overal openstaande vliegluiken, op het binnenterrein een paar kale klimbomen. Een oudere brigadier wachtte hen op. Kaal hoofd, grijze stoppelbaard. Maarten kende hem niet.

'Blij dat jullie er zijn. Tot nu toe zijn we met z'n vieren, mijn collega is mee met die gewonde jongen in de ambulance.'

Maarten en Jelle stapten uit. De politieman wees richting speeltuin. Daar stond nog een politieauto. Een collega zette de rest van het gedeelte ten oosten van de vijver af met rood-witte linten.

'We zetten zo ruim mogelijk af, kleiner maken kan altijd nog. Forensische opsporing is onderweg. Antikijkschermen en een generator ook. Het looppaadje naar de slachtoffers is gemarkeerd. Naast de ziekenbroeders ben ik als enige bij het bankje geweest. Ik heb foto's van de beginsituatie, zoals we ze hebben aangetroffen. Die ambulancejongens hadden hun werkplek links van de bank. Het was kantje boord, ze hadden niet eens tijd om overschoentjes aan te trekken. Mijn maatje is mee naar het VUmc. Ze maakt daar na afloop foto's van hun schoenzolen en ze zorgt voor de inbeslagneming van kleding en spullen.' De man glimlachte. 'Dat is het wel geloof ik.'

Maarten vroeg zich af of deze brigadier altijd zo volgens het boekje werkte. Ze waren ongeveer even oud. Zelfde opleidingsgeneratie. Hoewel hijzelf aanzienlijk losser met de geldende voorschriften om ging deed de ambachtelijkheid hem op de een of andere manier goed.

Uit de volière klonk het schorre geschreeuw van een pauw. Maarten keek om zich heen. De vijver tegenover de bankjes was omringd door monumentale wilgen, aan de overkant lag een rustiek houten bruggetje. Het begon steeds donkerder te worden, het schijnsel van de volle maan leverde een romantisch plaatje op. Binnen de afzetting lagen om de meter pd-markers. De reflecterende rode strepen lichtten op in het maanlicht. Hij liep langzaam in de richting van de drie parkbankjes. Ze stonden op enige afstand van elkaar langs het gravelpad. Het lichaam van de dode

vrouw hing tegen de rugleuning van de eerste bank, enigszins onderuitgezakt. Haar hoofd lag achterover, haar ogen geopend, een inschotopening midden in haar voorhoofd.

Achter hen, bij de volière, stopte een witte ggd-auto. Behalve Caroline van Rosmalen stapte er nog iemand uit. Klein van stuk, lang opgestoken haar. Ze had een witte moonunit aan, deed een haarnetje om en een mondmasker op. Caroline pakte haar koffer-tje, gaf het aan haar en liep op hen toe. Ze groette vrolijk.

'Goed geregeld heren. Perfecte timing. We hadden een verhan-ging in Kostverloren, dichterbij kon niet.' Ze gaf Maarten en Jelle een hand en wenkte haar collega. 'Dit is Lanya Musawi, drie jaar basisarts, nu forensisch arts in opleiding.' Ze grijnsde. 'Een talent mag ik wel zeggen.' Ze knikte naar het dode meisje. 'Leef je uit, Lanya.'

Maarten kon niet zo goed tegen het informele en populaire taal-gebruik van veel politiemensen, maar de directheid van Caroline waardeerde hij. Lanya trok handschoenen aan en liep langs de markers naar het slachtoffer. Ze gebruikte een penlight en bekeek haar nauwkeurig. Ze drukte een vinger tegen de zijkant van de linkeroogbol om te kijken hoe de pupil reageerde. Het leek een overbodig gebaar, maar hij wist dat het bij de medische routine hoorde. Ze maakte een serie flitsfoto's met haar telefoon. Daarna activeerde ze de dictaphone-app en begon in te spreken. Nauw-gezet omschreef ze positie, houding en kleding van het meisje. Caroline keek goedkeurend toe.

'Prima meid. Gevlucht uit Irak, met haar ouders, zeven jaar oud.' Vanuit de vijver klonk het geklapper van vleugels en het gekwaak van een eend. 'Ik begreep van de centralist dat er een tweede slachtoffer zwaargewond naar het VUmc is?'

Jelle knikte.

'Man, zelfde leeftijd. In de rug geschoten begreep ik.'

'We zullen zo langsrijden. Als hij nog leeft heb ik daar formeel niets te zoeken, maar ik wil even zijn gegevens vergelijken met wat we hier geconstateerd hebben. Lanya?'

Haar collega draaide zich om.

'Nog nauwelijks een begin van lijkstijfheid. Tijdstip van overlijden een tot twee uur geleden.' Ze keek op haar horloge. 'Kort voor de melding. Twee inschotwonden, linksboven de linkerborst en cen-traal in het voorhoofd. Geen rotrand of ingebrande huid te zien. Niets definitief, maar ik zou denken aan een schootsafstand van minimaal een tot twee meter.'

'Okay, wij gaan even bij de spoedeisende hulp kijken. Als daar nog iets nieuws te melden is bel ik jullie.'

Jelles telefoon rinkelde. Hij nam op en ging terug naar hun auto. Maarten liep naar de dode vrouw, pakte zijn dienstelefoon en maakte met de flits een paar foto's voor zijn dagverslag. Ze hing half weggezakt naar links op de parkbank, de rechterarm langs het lichaam, de linker in de schoot. Het linkeronderbeen lag in een hoek onder de bank, het rechter stak gestrekt naar voren. Ze had halflang, honingblond haar, een bleekwitte huid, bijgetekende wenkbrauwen en zwarte plakwimpers. De donkerbruine ogen staarden zonder iets te zien in het niets. Hij keek naar de mond en vroeg zich af of ze lipfillers gebruikt had.

De vrouw was gekleed in een zwartleren jack, zwarte sneakers met een dikke witte zool en een idem trainingsbroek. Onder het

dunne jack droeg ze een rood T-shirt met op haar borst een vijf-puntige ster, in de groene kleur van de islam. Het doorschot zat rechtsboven de ster. De rechthoekige plaknagels hadden exact dezelfde rode kleur als het T-shirt.

Maarten hoorde een dieselmotor en keek om. Een witte Mercedes Sprinter van Forensische Opsporing kwam tot stilstand voor de volière. Rutger de Winter zat zoals gewoonlijk op de passagiersplaats. Zijn vrouwelijke collega reed. Maarten dacht haar al eerder ontmoet te hebben. Ene Monique, haar achternaam wist hij niet meer. Hij stak zijn hand op en liep naar hen toe. Rutger stapte uit, trok de schuifdeur van de bus open en begon zijn witte pak aan te trekken. Achter hem deed Monique hetzelfde.

'Tent, schermen en verlichting zijn onderweg. Beter laat dan nooit.' Hij vloekte en worstelde met zijn overschoenen. 'Gesodemieter bij logistiek. Paasweekend, onderbezetting. Per ongeluk naar het Molenpad in Ouder-Amstel gestuurd. Eén grote ellende.'

'Als dat vanavond de enige tegenslag is mag je blij zijn.'

Rutger keek op en glimlachte.

'Ach weet je, ik mag weer buitenspelen vanavond. Een beetje puzzelen met Monique.' Hij deed een mondkapje voor en trok de witte capuchon over zijn hoofd. 'Daar hou ik van. Over een paar uur kan ik je waarschijnlijk vertellen wát er precies gebeurd is, en misschien zelfs hóe. Waaróm mogen jullie uitzoeken, daar zijn tactische rechercheurs voor.'

Jelle had nieuws.

'Het Operationeel Centrum had het adres van de melders. Ze wonen antikraak in een leegstaand filiaal van de rabo aan de Amsterdamseweg, hier vlakbij. Ik heb ze gebeld, ze verwachten ons.'

'Goed, dan gaan we. Daarna gaan we door naar het VUmc, we komen hier vanavond niet meer terug vrees ik. Succes vannacht!'

Rutger stak zijn duim op en liep gevolgd door Monique richting parkbank.

Jelle had iets geroepen over 'vriendinnen die je tijdens je studie maakt zijn voor het leven' en direct goed contact met de studentes. Ze hadden afgesproken dat Maarten vooral zou waarnemen. Anouk en Wilma, allebei tweedejaars psychologie, wilden graag hun verhaal kwijt. Wilma was nog enigszins aangeslagen, maar Anouk deed helder verslag van wat ze was overkomen. Hun vaste duurlooptraining was tweemaal per week, op woensdag- en zaterdagavond. Ze liepen drie rondjes over de verharde paden in het park, met soms voor de afwisseling een doorsteek dwars langs de vijvers. Bij elkaar was dat een kleine vijf kilometer. Gewoonlijk kwamen ze driemaal langs de bankjes bij de volière.

'De eerste keer zat er niemand. Bij het tweede rondje zat er een jong stelletje, een Hollands meisje en een Marokkaanse jongen. Ik heb er nauwelijks op gelet, ik had ze daar nooit eerder gezien. De derde keer kwamen we van de kant van de speeltuin. Ik zag pas dat er wat aan de hand was toen we al heel dichtbij waren. Het hoofd van dat meisje hing achterover, die jongen lag nogal vreemd over haar heen. Ik stopte en liep wat dichterbij. Wilma was iets voor en liep terug toen ik haar riep. Zij zag het van die kant het eerst.'

Haar vriendin zag bleek en sprak zacht.

'Ik geloofde het eerst niet. In haar voorhoofd, een klein gaatje, met een straaltje bloed. Het eerst zag ik haar ogen, open. Ze keken zo.... dood.'

Anouk schoof een glas naar haar toe. Maarten schatte dat er witte wijn in zat. Jelle keek naar haar.

'Wat deed jij toen jullie dat geconstateerd hadden?'

'Ik keek naar die jongen. Er zat een gaatje in zijn jack, beetje rafeelig, op zijn rug. Pas op dat moment merkte ik dat hij nog ademde. Ik geloof dat ik toen al 112 gebeld had.' Ze zweeg even. 'Ik wilde wat doen, maar durfde niet goed. Ik wist ook niet wát dan.'

Wilma's stem schoot uit.

'Je voelt je zo schuldig. Dat je daar staat te wachten, tot...'

Jelle knikte. Ze zweeg.

'Snap ik. Duurde het lang voor de ambulance kwam?'

'Nee, achteraf maar een paar minuten. Toen, alleen met een lijk en een zwaargewond iemand, leek het wel een eeuwigheid.'

Maarten bedacht dat hij moest vragen of ze foto's gemaakt hadden. Jelle vroeg of er in die paar minuten nog andere mensen langsgesproken waren.

'Nee, we hebben niemand gezien. Ik was als verlamd, stond alleen maar naar die jongen te kijken. Ik...' Opnieuw schoot Wilma's stem de hoogte in. 'Shit, hoe is het met hem?'

'Op dit moment weet ik dat niet. Hij is naar de spoedeisende hulp gebracht, daar wordt hij nu behandeld. Een collega van blauw is meegereden met de ambulance, zij houdt ons op de hoogte.'

Jelle keek even naar Maarten en begon wat meer door te vragen.

'Anouk, ik wil nog wat details weten. Vertel alles wat je te binnen schiet, ook al lijkt het onbelangrijk. Voor ons kan dat wel van betekenis zijn. De tweede keer dat jullie langs dat bankje kwamen zag je een Hollands meisje en een Marokkaanse jongen. Hoe wist je dat?'

'Gewoon, dat zie je. Geblondeerd haar, en hij met een lichtbruine huid en zo'n opgeschoren achterhoofd. Ze zaten te zoenen.'

'Viel je nog meer op?'

'Die jongen was hitsig. Hij had zijn been tússten die van haar.'

'En later? Wilma zei dat die jongen nog ademde. Verder niets?'

Anouk dacht even na.

'Ik geloof het niet. Het ging moeilijk, hij maakte een fluitend, piepend geluidje.' Ze glimlachte, een beetje verdrietig. 'En ik rook aftershave, zo'n badboy-luchtje.'

Iedereen was even stil. Maarten klapte zijn notitieboekje dicht. Hij had af en toe wat opgeschreven, voor de vorm. Hij keek naar Anouk.

'Je zei dat je 112 belde. Heb je daarna ook nog foto's gemaakt?'

Anouk kreeg een kleur van schrik.

'God ja, helemaal vergeten! Natuurlijk, ik dacht, ze willen vast dat iemand dit vastlegt vóór ze die jongen gaan helpen.'

Jelle pakte een kaartje met het nummer van zijn diensttelefoon.

'Wil je ze naar dit nummer sturen?'

'Ja vanzelf. Nú?'

'Graag.'

Anouk pakte haar iPhone en verstuurde de foto's met een snelheid en routine die Maarten verbaasde. Jelle noteerde de persoonsgegevens van de meiden en benadrukte dat ze hem moesten bellen als ze zich nog nieuwe dingen herinnerden. Hij vroeg ze niet met buitenstaanders in detail te praten over wat ze

mee hadden gemaakt en beloofde ze morgen te bellen hoe het ermee stond.

Onderweg naar het ziekenhuis ging Maartens diensttelefoon. Hij keek op de display wie het was en zette de telefoon op luidsprekend.

'Rutger, vertel.'

'Sorry, het is al laat, maar ik meld me toch nog maar even. Leek me belangrijk. We hebben wat vage schoenzoolsporen in het gras, maar ik vrees dat we daar pas wat mee kunnen als we een verdachte hebben. Interessanter zijn twee hulzen, 9mm. Zoals ik op dit moment kan zien gaat het om een Glock. Afgeplatte slagpin, geen ronde.'

'Snel resultaat.'

'Ja. Ik vroeg me af hoe dat kwam. Eén lag er in de rand van het perk tegenover het bankje, de ander wat verderop in het gras. Redelijk makkelijk zichtbaar. De dader had ze zo mee kunnen nemen.'

Maarten dacht na en keek opzij. Jelle boog zich opzij en sprak in de richting van de telefoon.

'Bedoel je dat ze bewust achter zijn gelaten?'

'Misschien.'

'Waarom zouden ze dat doen?'

'Geen idee. De gedachte kwam bij me op.'

Jelle sloeg rechtsaf, de inrit van het VUmc op en reed naar de spoedeisende hulp. Maarten probeerde Rutgers gedachtengang te volgen.

'Je bedoelt dat de dader ons wil laten weten met wie we te maken hebben.'

'Kan toch?'

Maarten aarzelde.

'Wat zou hun belang zijn?'

'Geen. Arrogantie van de macht. Onaantastbaarheid. Mocromafia.'

'Jij denkt dat dit een drugsgelateerde liquidatie is?'

'Geen idee, tactiek is jullie ding. Glocks zijn simpel en doeltreffend. Betrouwbaar, ze doen het altijd. Je kunt er honderden keren mee schieten zonder schoon te maken. Hexagonale loop, voor ons ballistisch lastig te matchen. Professionele hitters weten dat. Daarom kiezen ze als ze geen automaat willen gebruiken het liefst voor een Glock.'

Aan het eind van de gang, vlak voor de ic-bewakingspost, stond een collega van blauw direct op toen ze door de klapdeuren kwamen. Maarten herkende de jonge agente met het korte donkerblonde haar direct. Ook Jelle was aangenaam verrast.

'Jij hier? Kim, was het niet? Je zat toch in Noord?'

'Klopt. Ik hoorde dat er capaciteitstekort was op Bureau Gerard Doulaan en heb overplaatsing aangevraagd. Ik ben hier in Elsrijk geboren, mijn moeder woont daar nog steeds. Sinds 1 september ben ik voor een jaar uitgeleend aan het basisteam c3. Ik mag zolang bij haar op de zolderverdieping wonen, beter dan een dure huurkamer in de Vogelbuurt.'

Jelle glimlachte. Ze had hen vorig jaar geholpen in de zaak Dantzig en hij herinnerde zich haar energieke optreden.

'Wil je nog steeds naar grijs?'

Ze lachte.

'Dolgraag. Jullie hebben de mooiste baan die er is. Binnen de politie natuurlijk.'

Maarten glimlachte en keek naar de open plastic zakken die naast haar op een stoel lagen. Kleren en een paar schoenen.

'Vertel. Je bent meegereden met het slachtoffer. En toen?'

'Het was heftig. Die verpleger had het over 'scoop and run', meteen inladen en rijden. Hij deed iets met een infuus, diende zuurstof toe en belde een paar maal met de spoedeisende hulp over bloeddruk, hartslag en ademhaling.' Ze keek even in de notities op haar diensttelefoon. 'Hij had het over 'een jonge man, ongeveer 20 jaar, schotwond in de rug, scherp thoracaal letsel links van de wervelkolom'.'

Maarten bedacht dat oog voor detail iets was wat rechercheurs soms misten.

'We kwamen om 21.16 uur aan. Hij ging meteen naar een traumakamer, kleurcode rood. Ik heb gezegd dat zijn kleding en spullen door ons in beslag zouden worden genomen en dat ze zo min mogelijk moesten kapot knippen, maar volgens de unitleider ging dat niet lukken. Ik heb alles, maar ook nog iets anders, dat lijkt me belangrijker...'

Ze ritste haar vest open en haalde een medische verzendzak van het VUmc tevoorschijn.

'Deze zat in de linker binnenzak van zijn jack'.

In de sealbag zat een pistool, kleiner dan een mannenhand. Het wapen leek op de Baby Browning die Lucas Dewals hem ooit had laten zien. Zijn Vlaamse collega vond het een ideaal wapen voor politie in burger. Kim gaf hem de luchtdicht afgesloten zak.

'De hoofdverpleegkundige heeft het wapen alleen met handschoenen aangeraakt.'

Jelle had notities gemaakt en keek op zijn horloge. Iets voor half elf.

'Enig idee hoe het nu met die jongen is?'

'Hij werd onderzocht in de traumakamer en ging kort daarna onder narcose naar de shockroom op traumachirurgie. Die verpleegkundige zei dat de patiënt een klaplong en bloedingen had. Daar zijn ze nu met hem bezig.'

'Wat wordt er verwacht?'

'De traumachirurg had goede hoop, die jongen heeft enorm geluk gehad. Er waren behalve die long geen vitale delen geraakt. Als de operatie succesvol verloopt zou hij maandag voor ons aanspreekbaar kunnen zijn.'

Maarten dacht even na. Wat was er dat hij zou willen weten behalve de persoonsgegevens van de slachtoffers? Of hij vijanden had, waarom hij een zakpistool bij zich droeg dat ontworpen was voor de Turkse recherche, maar dat kon ook later. Hij verwachtte niet dat de jongen een vergunning zou hebben.

'Okay, goed gedaan. Jij blijft on hold hier, ik teken voor de overuren die je in de nachtdienst maakt. Die jongen krijgt 24/7 bewaking. Hij mag buiten de artsen met niemand contact hebben, ik ga ervan uit dat we hem zeer binnenkort aanhouden. Laat de verpleging Jelle bellen als we met hem mogen praten.'

Maarten stelde voor toch nog even naar het Broersepark terug te rijden om Rutger het wapen en de kleding van de jongen persoonlijk te overhandigen. Hoe korter de lijnen, hoe sneller resul-

taat. De pd was fors opgeschaald. Twee extra onderzoekers hielpen Rutger en Monique, er stond nu een witte fo-tent over parkbank en slachtoffer heen en er waren acculampen en antikijk-schermen geplaatst.

Jelle stopte bij de volière en pakte de zakken uit de achterbak. Net toen ook Maarten wilde uitstappen hoorde hij het gerinkel van zijn diensttelefoon. Hij gebaarde naar Jelle, wees op zijn mobiel en bleef in de auto zitten. Dirk Rodenburg. Hij maakte een zorgelijke indruk.

Maarten wist waarom. Een groot deel van de beschikbare capaciteit was eergisteren ingezet op een driedubbele gezinsmoord in Diemen. De voortvluchtige dader had zijn ex en zijn twee dochtertjes van 3 en 5 jaar doodgeschoten. Een etalagezaak met een grote impact op de samenleving. De eenheidsleiding bemoeide zich daar direct en ingrijpend mee, tot grote ergernis van Dirk. Hij begreep zijn tirade maar al te goed. Deze zaak, in het Broersepark, was een levensdelict met nog onbekende dader. Volgens het standaardprotocol moest er nu een Team Grootchalige Opsporing op de zaak gezet worden. Als chef van de afdeling Zware Criminaliteit wist Dirk Rodenburg dat, maar hij wist ook dat de vaste teams op de Kabelweg hun handen vol hadden aan lopende zaken.

Dirk had gebeld met de rechercheofficier van dienst en hem om rugdekking gevraagd voor zijn besluit om deze zaak voorlopig 'zelf' te doen. Zodra een van de vaste teams vrij zou komen konden ze opschalen. Van Raamsdonk zag in dat er voorlopig geen andere optie was en had toestemming gegeven binnen de districtsrecherche een eigen koppel rechercheurs in te zetten. Tot Maartens opluchting had het om Lydia Govaert op de zaak gezet, vanwege de liquidatiezaken die ze vorig jaar samen gedraaid hadden. Dirk zou vannacht nog proberen een startteam bij elkaar te krijgen, morgen om acht uur was de eerste dagelijkse vergadering op de Kabelweg.

Maarten wenste Dirk sterkte, verbrak de verbinding en voelde een lichte opluchting. Veel collega's vonden het niet meer van deze tijd, maar hij vond dat je een levensdelict als dit goed kon draaien met een team van zes tot acht man. Bij een tgo was het lastig om snel beslissingen te nemen.

Maarten zag hoe Jelle Monique aansprak. Zij draaide zich om en riep Rutger. Het duurde even voor er een flap van de witte tent openging en haar collega tevoorschijn kwam. Hij stapte uit en liep hen tegemoet. Rutger leek enthousiast over de laatste ontwikkeling, bekeek de sealbag en sprak langer dan hij gewoon was.

'Interessant. Hoe komt zo'n knul aan dat type wapen?' Hij schudde zijn hoofd. 'Duur ding. Turkse namaak, ooit ontworpen voor verborgen dracht. Je betaalt daar zo acht-negenhonderd euro voor, veel te veel. Sterk verkorte loop, twee vingers om de greep, boven de vijf meter raak je niets meer.'

Terug in de auto vertelde Maarten dat ze de start van het onderzoek voorlopig met eigen mensen gingen doen. Jelle reageerde enthousiast.

'Goed nieuws. Hoe minder leidinggevend hoe beter.' Hij nam de afslag en draaide de Ringweg Zuid op. 'Die jongen komt me bekend voor.'

Maarten keek hem aan en wachtte op een verklaring.

'Ik heb net even de foto's bekeken die dat meisje gemaakt heeft. Er zit een goed profielshot bij van die Marokkaanse jongen, linkerhelft van zijn gezicht. Messcherpe scheiding, strak opgeschoren. Onder zijn oorlel zit een kleine tattoo. Het is een letter en betekent zoiets als de vrije mens. Berbertaal. Ik heb dat destijds opgezocht.'

'Hoe ziet dat eruit?'

'Een verticaal streepje met twee halve cirkels. Een poppetje met armen en benen.'

Het zei Maarten niets.

'Herinner je je die ripdeal in Bos en Lommer, vorig jaar? Die uit de hand gelopen knokpartij in grillbar Rooz? Ik heb destijds de foto's doorgespit van iedereen die die avond aangehouden is. Ik denk nu dat deze jongen daarbij zat.'

Voor hij ging slapen had Maarten toch nog een mailtje naar Lydia gestuurd. Overleg was nodig en hij wilde niet het risico lopen dat ze geen tijd voor hem had. 'Nieuwe ontwikkeling zaak Dantzig. Kun je morgen na de ochtendbriefing een half uurtje vrij maken voor overleg?' Binnen twee minuten was er een reactie: 'Prima! Sluit aan op nieuws van mijn kant...'

Eenmaal in bed sloeg hij zijn iPad open en downloadde de weekendeditie van de nrc. Hij las de datum boven de voorpagina, bevroor en vloekte hartgrondig. 31 maart. Hun trouwdag. Anne was anderhalf jaar dood. Hij had geen moment aan haar gedacht.